

**ТЕРИТОРІАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОГО БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ,
РОЗТАШОВАНЕ У МІСТІ ПОЛТАВІ**

(ТУ ДБР у м. ПОЛТАВІ)

ДРУГИЙ СЛІДЧИЙ ВІДДІЛ (з дислокацією у м. Харкові)

вул. Гоголя, б. 25, м. Полтава, 36000, тел.: (0532) 641018

E-mail: dbr@pl.dbr.gov.ua, web: www.dbr.gov.ua, ідентифікаційний код 42334163

**ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру**

30 січня 2024 року

місто Харків

Старший слідчий Другого слідчого відділу (з дислокацією у м. Харкові) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Полтаві, Фоменко Юлія Миколаївна, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань 24.01.2024 за № 62024170020000351 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Бірюкову Олександр Валентиновичу,
28.04.1990 року народження, уродженцю селища Середній Бурлук, Великобурлуцького району, Харківської області, громадянину України, який на час вчинення злочину обіймав посаду поліцейського сектору реагування патрульної поліції відділу поліції № 1 Чугуївського РУП ГУНП в Харківській області, який зареєстрований за адресою: вулиця Білінова, будинок 10, с. Білий Колодязь, Чугуївського району, Харківської області, раніше не судимому,-

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме: у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці

України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, вчинений в умовах воєнного стану.

ЗМІСТ ПІДОЗРИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ БІРЮКОВ О.В. ЗА Ч. 2 СТ. 111 КК УКРАЇНИ:

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно – територіальний устрій та порядок утворення національно – адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України – Конституції України.

Зокрема положення статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократично, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна

Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Згідно зі статтею 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України.

Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

На території України не допускається розташування іноземних військових баз.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно – правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним правовим діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права

здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Порушуючи вказані норми президент Російської Федерації (далі – РФ) Путін В.В., а також інші представники влади РФ, діючи всупереч вимогам пп. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734

(XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів збройних сил РФ (дали – зс РФ) на територію України.

Так, 24.02.2022 на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці зс РФ шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській та інших областях, і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємств, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти, та здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії з метою змін меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Постановою Верховної Ради України від 27 січня 2015 року № 129-VIII затверджено Звернення Верховної Ради до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором.

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», який затверджено Верховною Радою України, у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05.30 24.02.2022 строком на 30 діб, який неодноразово продовжено відповідними Указами Президента України, зокрема Указом Президента України № 451/2023 від 26.06.2023 строк дії воєнного стану в Україні продовжено з 05.30 18.08.2023 на 90 діб.

У частині 2 статті 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» зазначено, що Кабінет Міністрів України, інші органи державної влади, військове командування, військові адміністрації, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування здійснюють повноваження, надані їм Конституцією України, цим та іншими законами України.

Частиною 1 статті 10 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» передбачено, що у період воєнного стану не можуть бути припинені повноваження Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, а також судів, органів прокуратури України, органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, та органів, підрозділи яких здійснюють контррозвідувальну діяльність.

Так, згідно наказу від 28.01.2021 № 35 о/с старшого сержанта поліції Бірюкова Олександра Валентиновича, переміщено на посаду поліцейського сектору реагування патрульної поліції відділу поліції № 1 Чугуївського РУП ГУНП в Харківській області.

Статтею 19 Конституції України передбачено, що правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Національна поліція України – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

У своїй діяльності поліція керується Конституцією України.

Так, Бірюков О.В. вступаючи до лав Національної поліції України, присягнув вірно служити Українському народу, дотримуватися норм Конституції та законів України, втілювати їх у життя, поважати та охороняти права і свободи людини, честь Держави, з гідністю нести високе звання поліцейського та сумлінно виконувати свої службові обов'язки.

У статті 8 Закону України «Про національну поліцію» зазначається, що поліція діє виключно на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України. Поліцейському заборонено виконувати злочинні чи явно незаконні розпорядження та накази. Службова, політична, економічна або інша доцільність не можуть бути підставою для порушення поліцейським Конституції та законів України.

Одночасно у частині 4 вказаної статті зазначено, що під час дії воєнного стану поліція діє згідно із призначенням та специфікою діяльності з урахуванням тих обмежень прав і свобод громадян, а також прав і законних інтересів юридичних осіб, що визначаються відповідно до Конституції України та Закону України «Про правовий режим воєнного стану».

Відповідно до частини 1 статті 18 зазначеного Закону, поліцейський зобов'язаний неухильно дотримуватися положень Конституції України, законів України та інших нормативно-правових актів, що регламентують діяльність поліції, та Присяги поліцейського.

24.02.2022 збройними силами держави-агресора РФ окуповано місто Вовчанськ, Чугуївського району, Харківської області.

Так, починаючи з 09.04.2022 громадянин України Бірюков О.В., будучи працівником правоохоронного органу України, обіймаючи посаду поліцейського сектору реагування патрульної поліції відділу поліції № 1 Чугуївського РУП ГУНП в Харківській області, перебуваючи у місті Вовчанську, Чугуївського району, Харківської області, з метою безпосереднього надання допомоги РФ у проведенні підривної діяльності проти України, у порушення вищевказаних вимог нормативно-правових актів, діючи умисно на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній

безпеці України, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів військової агресії РФ проти України, з власної ініціативи, добровільно перейшов на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану та співпрацював з представниками збройних формувань РФ, які здійснили окупацію міста Вовчанськ, Чугуївського району, Харківської області, тобто вчинив державну зраду за таких обставин.

Під час вказаних подій, Бірюков О.В., будучи працівником правоохоронного органу України, діючи з вказаною метою, реалізуючи свій злочинний умисел на вчинення державної зради, вступивши у злочинну змову з представниками РФ, які здійснили окупацію міста Вовчанськ Чугуївського району Харківської області, починаючи з 09.04.2022 особисто взяв участь в утворенні в інтересах держави-агресора РФ, на території тимчасово окупованого міста Вовчанськ, незаконного правоохоронного органу окупаційної влади РФ – відділу поліції, таким чином здійснив перехід на бік ворога в період збройного конфлікту в умовах воєнного стану.

Також, у точно не встановлені в ході досудового розслідування день та час, після 09.04.2022, Бірюков О.В., перебуваючи у приміщенні Вовчанського відділу Чугуївської окружної прокуратури Харківської області, розташованому за адресою: вулиця Торгова, 2, місто Вовчанськ, Чугуївський район, Харківська область, діючи умисно на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, маючи можливість відмовитися, добровільно погодився активно співпрацювати з представниками окупантів та обійняти посаду «командира отделения 1 отдельного взвода патрульно-постовой службы» у незаконно створеному окупаційною владою РФ правоохоронному органі – відділу поліції у місті Вовчанськ, Харківської області.

Надалі, продовжуючи активні злочинні дії спрямовані на вчинення державної зради, Бірюков О.В., після 09.04.2022, більш точні дата та час в ході досудового розслідування не встановлені, обійнявши вказану посаду у незаконно створеному представниками окупаційної влади РФ правоохоронному органі – відділі поліції у місті Вовчанськ, виконував незаконні вказівки представників збройних формувань РФ щодо здійснення функцій поліції на території тимчасово окупованого міста Вовчанськ, а саме: особисто забезпечував підтримання громадського порядку на території тимчасово окупованого міста Вовчанськ, безпосередньо здійснюючи патрулювання у місті разом з військовими РФ.

Крім того, виконуючи функції «полицейского патрульной службы» у незаконно створеному окупантами відділу поліції Бірюков О.В. разом з військовими окупаційної влади, одягнутий у військову форму військовослужбовців РФ з розпізнавальним знаком «МВД ЛНР», ніс службу на блок посту, що був розміщений окупантами на мосту по вул. Гурканівській у місті Вовчанську, Чугуївського району, Харківської області, де особисто перевіряв документи водіїв та оглядав автомобілі.

Надалі, у точно не встановлені досудовим розслідуванням день та час, Бірюков О.В. був призначений на посаду «командира отделения 1 отдельного взвода патрульно-постовой службы отделения полиции № 3 (дислокация г. Волчанск) Военно-гражданской администрации Харьковской области».

Таким чином, своїми умисними діями Бірюков О.В, будучи працівником правоохоронного органу України, порушуючи вимоги ст. ст. 17, 19, 65 Конституції України, якими передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, суверенітету, незалежності й територіальної цілісності України, та зобов'язання діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, не дотримуючись присяги вірно служити Українському народу, забезпечив становлення і зміцнення окупаційної влади РФ, шляхом безпосередньої участі в утворенні та функціонуванні незаконно правоохоронного органу РФ на окупованій території України, виконання функцій представника правоохоронного органу РФ з метою недопущення здійснення контролю українською владою на території міста Вовчанськ, Чугуївського району, Харківської області, надавши тим самим допомогу РФ в проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітетові та територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

10.09.2022 у ході деокупації Збройними силами України території міста Вовчанськ, Харківської області, Бірюков О.В. залишив територію України та разом з військовими РФ через неконтрольовану ділянку кордону виїхав на територію країни агресора - РФ.

Таким чином, Бірюков О.В. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, вчинений в умовах воєнного стану.

ПРАВОВА КВАЛІФІКАЦІЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ БІРЮКОВ О.В. ЗА Ч. 2 СТ. 111 КК УКРАЇНИ:

Дії Бірюкова О.В. кваліфіковано за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України – державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, вчинений в умовах воєнного стану.

**СТИСЛИЙ ВИКЛАД ФАКТИЧНІ ОБСТАВИНИ
КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ,
ПЕРЕДБАЧЕНОГО Ч. 2 СТ. 111 КК УКРАЇНИ,
У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ БІРЮКОВ О.В.**

Починаючи з квітня 2022 року, громадянин України Бірюков Олександр Валентинович, будучи працівником правоохоронного органу України, порушуючи вимоги ст. ст. 17, 19, 65 Конституції України, якими передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, суверенітету, незалежності й територіальної цілісності України, та зобов'язання діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, не дотримуючись присяги вірно служити Українському народу, забезпечив становлення і зміцнення окупаційної влади РФ, шляхом безпосередньої участі в утворенні та функціонуванні незаконно правоохоронного органу РФ на окупованій території України, виконання функцій представника правоохоронного органу РФ з метою недопущення здійснення контролю українською владою на території міста Вовчанська, Чугуївського району, Харківської області, надавши тим самим допомогу РФ в проведенні підривної діяльності проти України на шкоду суверенітету та територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Старший слідчий другого слідчого відділу
(з дислокацією у м. Харкові)
Територіального управління
Державного бюро розслідувань,
розташованого у місті Полтаві

Юлія ФОМЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»
Прокурор третього відділу
процесуального керівництва
управління процесуального керівництва
у кримінальних провадженнях
слідчих територіального управління
Державного бюро розслідувань
Харківської обласної прокуратури

Дмитрій КОЖУШОК

Про підозру мені повідомлено, суть підозри мені роз'яснено.

Підозрюваний

О.В. Бірюков

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 20___ року

Підозрюваному Бірюкову О.В. роз'яснені наступні процесуальні права підозрюваного:

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний. Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність,

досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення. Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі, письмове повідомлення про підозру отримав.

Підозрюваний

О.В. Бірюков

«___» год. «___» хвилин «___» _____ 20__ року.

Письмове повідомлення
про підозру вручив:

Старший слідчий другого слідчого відділу
(з дислокацією у м. Харкові)
Територіального управління
Державного бюро розслідувань,
розташованого у місті Полтаві

Юлія ФОМЕНКО